

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHP ve HDP'den
üç ismin vekilliği
düşürüldü

ŞİMDİ MECLİSTE KARAR
ALMAYALIM, İYİCE DÜŞSÜN
ÖYLE ALALIM...

DOLAR
MI
ABİ?

MUHALLİF
VEKİLLİKLER.

KACIYLODU?

FIRAT BUDACI

ERKEK

İzzet Yıldızhan verdiği röportajda, "Çocuklarımla annesiyle 22 yılını geçti. Yeri geldi tokat attım. Şiddet mi bu? Tokadı eğitim için çocuğuma da atıyorum. Her ailede bir kadın tokat yemiştir. Bazen şiddet sevgiyi pekiştirir" sözleriyle tokat atmanın yararlarını anlatalı 6 yıl,

Emekli Emniyet Müdürü Dr. Hasan Yağar, erkeklerin cinayetleri kadının tahrikiyle işlediğini ve toplumumuzun batılı toplumlara benzemediğini anlatırken, "Batı toplumunda birileri, 'Hans eşiniz ne kadar güzel! Onu öpebilir miyim?' dediği zaman, Hans eşini öptüğü gibi o zata bir de ikramda bulunabilmektedir" iddiasında bulunalı 8 yıl,

Sergen Yalçın, Futbol Federasyonu'nun kadınların maçlara ücretsiz girebilmesiyle ilgili kararına, "Otuz bin tane ciyaklayan kadın tribünde olursa futbolcunun konsantrasyonu bozulur" sözleriyle karşı çıkmalı 9 yıl,

Tecavüz iddiasıyla yargılanan G.K.'nin avukatı Nazmi Küçükosmanoğlu, tecavüze uğradığı iddia edilen kadının olay günü kot pantolon giydiğini ve kot pantolon varken tecavüz etmenin mümkün olmadığını ileri sürerek müvekkilinin beraatini isteyeli 9 yıl,

KOBİDER Genel Başkanı Nurettin Özgenç, Dünya Kadınlar Gününde, kadınlar için "kartala özenen papağan" benzetmesinin ardından, "Fiş prize eşit değildir" diyerek "eşitlik safsatası"nı savunanlara ders vereli 9 yıl,

FİŞLE PRİZ EŞİT OLUR MU

Kadın müsteşara cinsel tacizde bulunduğu iddiasıyla görevden alınan Roma Büyükelçisi Ali Yakıtal, "Teselli amacıyla yanağından öptüm, taciz değil gelenekseldi" açıklamasıyla kamuoyunu 'teselli geleneği'yle tanıştıralı 10 yıl,

Nihat Doğan, tüm uyarılarına rağmen yırtmaçlı mini etek giymekte ısrar eden Seda Sayan'ın 50'ye yakın mini eteğini yırttığını ve eğer yırtmaçlı mini etek ısrarı devam ederse bütün dolabı yakacağını duyuralı 14 yıl,

Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in başdanışmanı Prof. Dr. Doğan Soyaslan, "Tecavüze uğramış kadın olsam, tecavüzcümle evlenirdim. İnsan zamanla alışır" diyerek tecavüzcülerin ceza almasını engelleyen yasayı savunmalı 17 yıl,

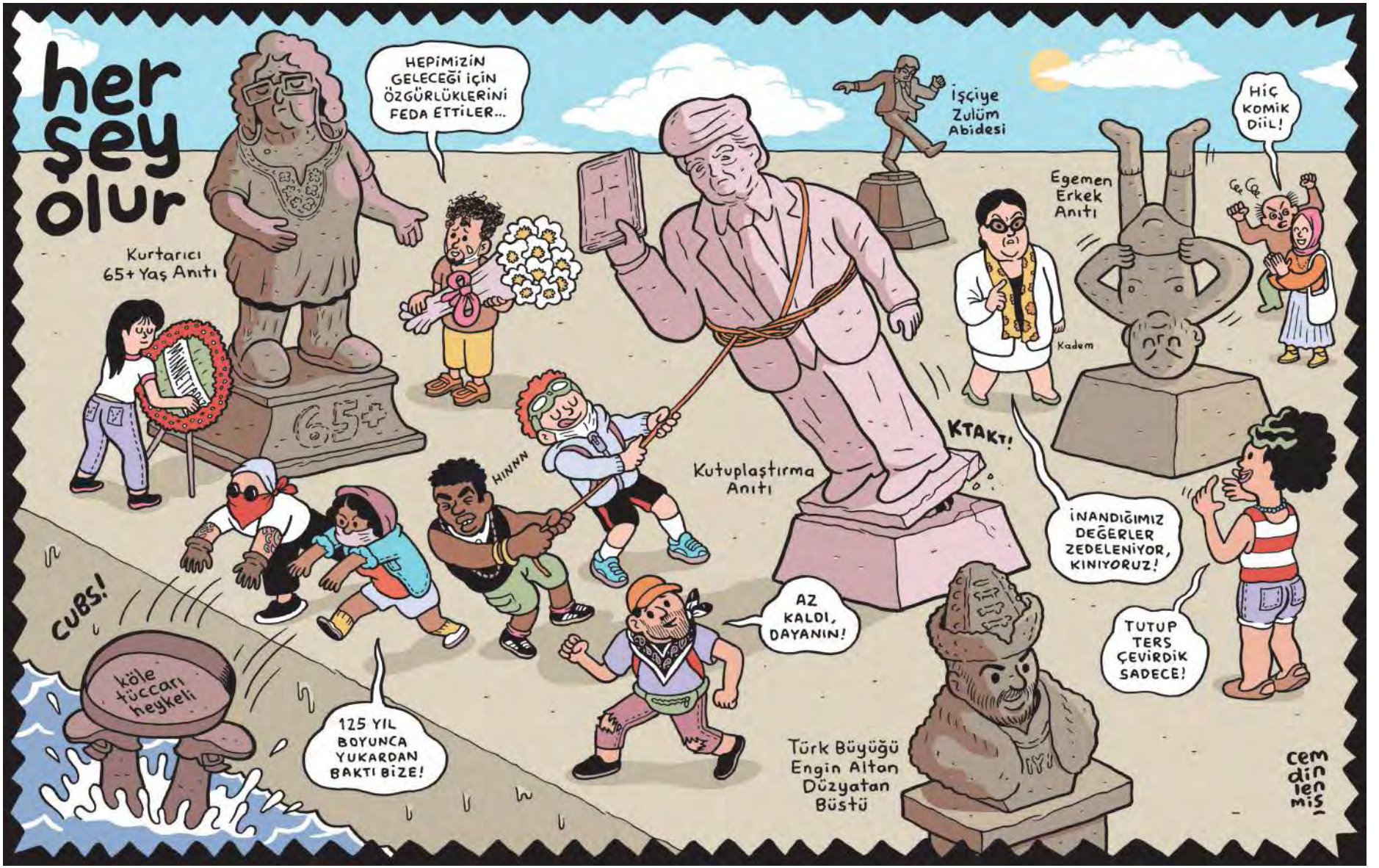
Eski Devlet Bakanı Lütfi Doğan kadınların ne hissettiğini anlamak için evinde türbanla dolaştığını açıklayalı 18 yıl,

BBP Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Özdemir, Tokat Devlet Hastanesinde çalışan Doktor Özge Aydın Arslan'ı Dünya Kadınlar Gününde döveli 26 yıl olmuş.

Yeni çağ ahlâğı

POWER güç demek

Erman Çağlar'ın apartman boşluğuna yuva yapan güvercinlere bulgur vermeye karar vermesinin ardından yaşananlardır:

Evet, kararımı vermiştim... Evdeki iki metrelik PVC boruyu kullanarak yavrularına yemek

yetiştirmek için gece gündüz uğraşan anne ve baba güvercine pilavlık bulgur ulaştırıyordum. Plan basitti. PVC boru camdan apartman boşluğundaki çıkıntıya ulaştırılacak, bir huni yardımıyla PVC borunun içine pilavlık bulgur dökülecek, bulgurlar bir sevap tepesi oluşturacak, anne baba güvercin bulgurları yiyecek, bulgurları kursaklarında iğrenç bir bulgur pilavına dönüştürecek ve ağızlarına kusarak zerk etmek suretiyle yavrularına yedireceklerdi. İğgggggggggg. Doğa çok iğrenç ve hastalık saçıyor.

Düzenegi kurup pilavlık bulgur transferini başlattığımda, bulgurların borunun uzunluğu nedeniyle fizikte "terminal velocity" yani ölümcül hız denilen hıza ulaştıklarını ve çıkıntıda birikmek yerine zeminden sekerek adeta şarapnel parçaları gibi sağa

sola uçtuklarını gördüm. Bir kısım bulgur yavru kuşlara bile isabet etmiş, onların panik içinde saçma sapan hareketler yapmalarına neden olmuştu. Yavruları besleyeyim, iyilik edeyim derken az kalsın günahsızlara travma yaşıyordum. Güvercinler travma yaşar mı? Büyük ihtimalle yaşarlar ama bizim kadar kafaya takmazlar. Eminim yüksek lisansını bu konuda yapmış bir kuş bilimci ya da davranış bilimci bizi en güzel şekilde aydınlatacaktır.

Hiçbir şey kafamdaki gibi olmadığı için üzülüm ve vazgeçmeyi düşündüm. Ancak anne güvercin ve baba güvercin etrafa saçılan bulgurlardan bulgurun kokusunu almışlardı ve şimdi alacaklı gözlerle bakıyorlardı. Belediyeden evinize kadar yardım kolisi geldiğini fakat koliyi kapıdan geçiremedikleri için "olmadı neyse, biz bunu geri götürelim" diye geri götürdüklerini düşünün. Çok kötü bir pozisyonda kalmıştım. Güvercinler artık evde bulgur olduğunu biliyorlardı. Bu hayatta güvercine karşı mahcup olmak da vardı. Önce "hayatımla ne yapıyorum?" diye sordum, sonra kendime acımanın hiçbir şeye yaramayacağını, adına beyin dediğim beyaz leblebiyi çalıştırıp bu soruna çözüm bulmam gerektiğini kendime telkin ettim.

Yeni bir başlangıç yapmam şarttı. Bir duş aldım, duştan çıktığım

gibi kendimi banyonun zeminine fırlatarak otuz kırk adet şınav çektim, taze kahve demledim ve çalışma masama oturdum. Sorun: Bulgurlar çok hızlı gidiyor. Çözüm: Bulgurları yavaşlatacak bir mekanizma geliştirilecek. Bir kaç başarısız tasarımdan sonra çözümü buldum. PVC borunun ucunu tıkaçlayak, hemen yanına da blok flütlerdeki gibi bir delik açacaktım. Notaları bulgur, müziği ise sevap olan bir blok flüt... Sonuç mükemmeldi. Sistem kusursuz çalışıyordu. 0 gün 250 - 300 grama yakın

bulguru tek seferde apartman boşluğundaki çıkıntıya kayıpsız bir şekilde ulaştırmayı başardım. Bulgurlar o kadar yüksek bir hassasiyetle dökülüyordu ki istesem bulgurlardan adımı yazabilirdim. Ancak bu görgüsüzlük olurdu. Yardım ederken bir elin verdiğini diğer el bilmemeliydi. O yüzden bulgurları dümdüz bir çizgi halinde dökötüm.

Bu anlattıklarım yaklaşık iki hafta önceydi. İki haftadır her gün anne güvercin ve baba güvercine düzenli olarak bulgur ulaştırıyorum. Yavrular devamlı bulgur bulamaçıyla beslendikleri için hayvan gibi oldular. Anne babalarını dövüyorlar, kendi aralarında kavga ediyorlar, devamlı bağırıyorlar ve apartman boşluğunu kaka içinde bıraktılar. Onlarla gurur duyuyorum ve enişterileri, dayıları gibi bir şey olduğumu hissediyorum. Umarım onlar da öyle hissediyorlardır. Hoşça kalın....

Cıvırık Adam

Normalleşmişiz belli. Sokakta alüminyum profil kesiyorlar. Yaz aylarının en güzel aktivitesi. Ortak orçoluk için inanılmaz bir fırsat. Kimse de kızmıyor. İstanbul'un bitmeyen tadilat / inşaat döngüsünün bir parçası.

Bir de öyle güzel bir ses ki tizlerden tizlerden geliyor kulağınızın arkasına.

Ustaların kulaklar kesinlikle evde yoktur, orası garanti ama gündelik yaşamın da olmazsa olmaz bir sesi bu. Kimine kuş sesi kimine alüminyum doğrama sesi...

Hafta sonu evden çıkamadım ya. Sokaklar ful çekmiş, tabii insanlar beton manzaralı evlerde, camı açamadıkları, perdelerinin sürekli kapalı durduğu evlerde aylarca durunca "Eeeh yeter be" diyerek sokağa çıkmışlar. Her şey aynı şekilde. Virüs Bey sanırım artık çok insanlara bulaşmayacağı diyor herhalde.

Ya bu arada iyice maymuna döndük. Yani Maymun Çarlı başımıza geçse, hiçbir sıkıntı olmaz artık ful yokuş aşağı keyfe göre takılıyor. Yaşanan doyumsuzluk ve keyfilik inanılmaz. Perşembe gece 1'de "Sokağa çıkmayın lo" diye aniden beliren yasak, cuma sabahına çoğu insan "La bu hafta sonu yasak varmış lo?" diye online oldu. Tam yasağı anlamaya çalışırken aniden "Benim içim elvermedi" argümanı ile yasağa yasak şoku geldi... Halk haliyle "Eeeğğğğ" diyerek, önce biraz dalgasını geçti, sonra ise sokaklara aktı. Adeta virüsü ülkece dövmüş, elini yüzünü kırmış, hatta haraca bağlamış gibi bir sevinçle parklara, sokaklara, havalara fırladık. Cumartesi iki üç metre bisiklete bineyim dedim, yok abisi olmaz, eve kaçtım korkudan. Belki de çok gereksiz çekiniyorum, ama virüsün "Abiler ben sizi çok sevdim, vallahi bundan sonra size dadanmayacağım" filan dediği yok herhalde. Ya da virüs Datça'ya filan yerleşip emekli de olmadı bildiğim. Virüsün bulaşması da azalmadı ama ne oldu da fırladık her yere havai fişekler gibi? Neyse artık ikinci dalga gelince dalgaya yanlamasına otururuz o olur. Umarım kimsenin başına bir şey gelmez ama böyle bir şeyi ummak da aptallık. Bilim ortada, iki hafta sonra Kozbi Şov yapacak virüs. Hem de etli sütlü Kozbi Şov yapacak. Beyaz Şov gibi gaz çektirip ses inceltmeyecek... Umarım bana denk gelmez. Artık yapacak bi şey yok. Serçeye "Cıvıltırık", "Cıvıltırak" deniyormuş... Serçe kavgası izlemeyi sevdiğimi daha önce yazmıştım. Kediyle birlikte serçe izliyoruz balkondan. Evin yanında bir ceviz ağacı var. O ağaç tek başına ne biçim hayat veriyor çevresine anlatamam. Kargalar ağaçta, serçeler ağaçta, saksıganlar, sığircıklar, herkes orada...

Evde kalmanın keyifli tarafı da belli bir saatten sonra bambaşka bir Kaan'la karşılaşmam oldu. Gece 2-3'ten sonra içimden kurt adam gibi başka bir adam çıkıyor. Sabahları uyandığımda aynı kurt adam gibi evin başka bir yerinde buluyorum kendimi. Bazen salonda, bazen mutfakta bir rafta, bazen banyoda, bazen küvette, bazen balkonda, bazen odamda davulun yanında... Gece belli bir saatten sonra bi havalara giriyorum, evin orasını burasını boyamışım. Her gece başka bir macera. O saatten sonra ne yaptığımı da hatırlamıyorum. Her sabah "Bu gece ne haltlar yedik yaa" diye uyanıyorum. Kimseye zararım yok ama sabahları kendime şaşıyorum düzenli olarak. Bu sabah mutfak raflarını beğenmişim ki, elimde markörlerle kapaklara girip boyamışım. Resimler, çizimler... Ev koskoca bir tuval oldu bana. Tüm elektrik düğmelerini surat yapmışım... Zamanında duvarlarında yazılar olan evleri görüp, "Abov burada manyak yaşıyor" diye korkardım. Şimdi onlardan birisine sahibim ama korkmuyorum.

CEM GÜVENTÜRK

YA KURTULMAYA...

TOPLUMA ADAPTASYON

BİR PATRON OLARAK HAYAT

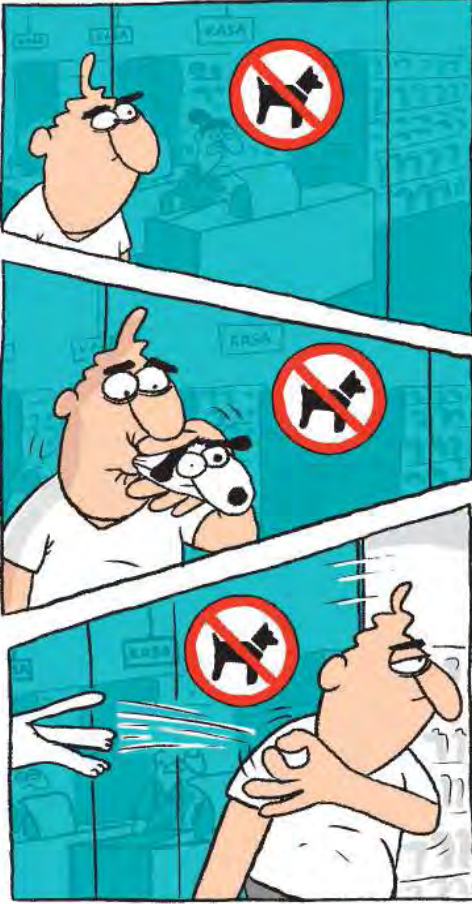

EVDE SPOR YAPARKEN YAPILAN YANLIŞLAR

YO YO SİZE GEREK YOK

Merhaba.

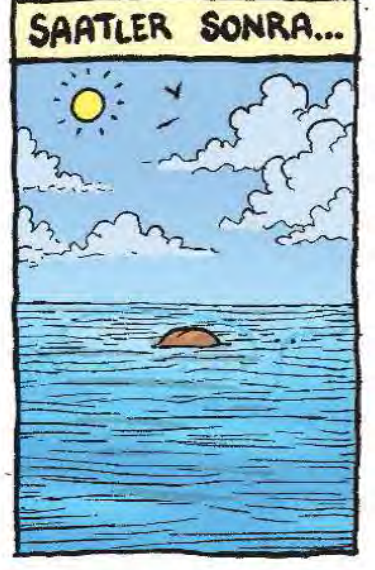
Yarın saç ektiriyorum. Ben şeffaf bir kişiyim, her şeyi söylemezsem çatlarım. Yaşayamam. Nefes alamam, kök salamam. Daha önce de üst göz kapığı estetik ameliyatı olmuştum, onu da buradan yazmıştım. Ya nereden yazacağımı ya. Ulan bu arada köşemin başına oturup harıl harıl yazmayı, şu anda harıl harıl yazıyorum da, ne özlemişim be. Sadece bir hafta ara verdim, verdik dergi olarak, mecburiyetten, ne biçim özeniyormuş, neyse, ne diyordum, saç ektiriyorum dostlarım. Var aslında benim saçım. Yani normalde benim

kadar saçları olanlar, yele gibi uzatıyorlar. Ben sevmiyorum saç, o ayrı. Peki niye ektiriyorum. Çünkü kendime eziyet çektiğim istiyorum. Bir hafta boyunca ayakta uyumak, bir ay boyunca güneşe çıkamamak, ne bileyim, sonrasında da çeşitli eziyetler çekmek istiyorum. Durum şu aslında. Tepe noktasında bir seyreleme var. On sene öncesi böyle bir seyreler gibi oldu, öyle de kaldı. Arkadaş madem seyrelecektin, tam seyreleydin. İnsanı da arada bırakıyorsun. Ama yani tam da saçım var da diyemiyorum. Yok da diyemiyorum. Bu nasıl iştir. Korona patlayınca eve hapsoldük tabii. E sahneler de durdu. Sahneler durunca ben de saç uzatmaya başladım. Bıraktım yani. Saldım. Baktım, bayaa resmen saçlıyım ben. Ama tam saçlı değilim. Tam saçlı olmadığımı da sadece ben biliyorum desem yeri. Ama işte benim bilmem yetiyor. Ben tam saçlı olmak istiyorum eğer saçlı olacaksam. Her şey tam olsun istiyorum. Bir de galiba sıkıldım imajımdan. Hep aynı kafa. Kazıyordum bir de özellikle sahne günleri, Youtube çekim günleri, özel günlerde işte. İlk başlarda iyiydi de ondan da sıkıldım sanırım. Sıkılıyorum ağabey. Bi değişiklik olsun istiyorum. Sonra şu psikolojiye de girdim. "Pandemi sürecini lehime nasıl çevirebilirim" diye düşündüm. Yani "normalde yapamayacağım bir şeyi bu süreçte yapabilir miyim" diye düşündüm. Evet saç ektirebilirdim. Normalde ektiremezdim çünkü. Sahneler varken, çekimler varken. Ama şimdi ektirebilirim. Çünkü sahne de yok, çekim de yok. Bir de Özlem'im uzun saçlı halimi çok seviyor. Zaten kafama da o soktu. "Sen ektir, parasını ben vereceğim" dedi. Bu cümle bende çok etkili oldu aslında. Hemen aradım doktorumu. Çünkü o artık benim doktorum. "Gel görüşek" dedi. Gittim görüştük, anlaştık. Yarın da büyük gün hacılarına benim. Siz bu satırları okurken ben en az bir haftalık saç ekimli olacağım. İlk bir hafta çok kritik. Korumak gerekiyor kafayı. İşte bir yere çarpmayacaksınız, sürtmeyeceksin. Bende bir de Hazar manyağı var biliyorsunuz, beni en çok Hazar düşündürüyor. İki ay sonra dört yaşına girecek. Gün içinde beni dövdüğü saatler var. Bayaa böyle kafa göz giriyor. Hayvan ya resmen. Hazar sorununu nasıl çözeceğiz, ben onu düşünüyorum. İçip içip dövüyor ya beni ruh hastası. Sonra kedilerimizden de tırşıyorum. Kafa yalama huyları var. Allah'ım ben napacağım ya, ulan çok mu yanlış bir şey yapıyorum acaba. Neyse artık, yaşayıp göreceğiz. Çok acayip bir gelişme olursa buradan yazarım zaten, olmasa da yazarım.

Bu arada her şey Gaziosmanpaşa'daymış, bunu fark ettim. İnternette kuş bakıyorum mesela, güvercin olarak, "haa bu kuş güzelmiş, neredeymiş ki bu kuş" diyorum, hop "Gaziosmanpaşa" diyor. Bir değil iki değil. Ha başka yerlerde de var kuş ama ekseriyetle Gaziosmanpaşa'da daha çok kuş var. Bilhassa güvercin olarak, evet. Kanarya da var. Yakın zamanda bir arkadaşım bir plak dükkanı önerdi. "Nerede" dedim, "Gaziosmanpaşa'da" dedi. Hayır olsun inşallah. Geçenlerde bir başka arkadaşım hastaneye yattı, hastane Gaziosmanpaşa'da. Bir bisiklet parçası arıyordum uzun zamandır, buldum sonra internette, "kesin bu da Gaziosmanpaşa'dadır şimdi" dedim, Yeşilpınar çıktı. "Yeşilpınar'a nasıl gidiyor" diye baktım, Gaziosmanpaşa'dan geçiyor yolu. Bir şekilde Gaziosmanpaşa. Ben daha önce Gaziosmanpaşa'nın bu kadar hayatımızın içinde olabileceğini fark etmemiştim. Ülke Gaziosmanpaşa'dan yönetiliyor sanki. Bir şey olmuş ve Gaziosmanpaşa kendisini bu güne kadar çok iyi saklamış sanki gibi. Her şey Gaziosmanpaşa'dayken nasıl oldu da Gaziosmanpaşa bu kadar az konuşuldu ve bilindi, akıl alır gibi değil. Gerçekten çok ilginç. Aha şimdi bir helva fabrikası baktım, o da Gaziosmanpaşa'dan çıktı. Helva fabrikasına da canım helva çektiği için bakmadım. "Acaba bu da, yani helva fabrikası da Gaziosmanpaşa'dan çıkabilir mi" diye baktım, evet o da Gaziosmanpaşa'dan çıktı. Neye baksam Gaziosmanpaşa'dan çıkacağına artık o kadar eminim ki. O yüzden bu saatten sonra merak edip de hiçbir şeye bakmam. Çünkü eğer helva fabrikası bile Gaziosmanpaşa'dan çıktıysa, diğer her şey de Gaziosmanpaşa'dan çıkacaktır, bu budur. Koca ülkenin Gaziosmanpaşa'ya sığdığına inanmıyorum. Küçükköy de Gaziosmanpaşa'da.

"Kağıt helva" ile "kağıt havlu" aynı şey. Hazar da bir acayip çocuk gerçekten. Gece ışıkları söndürüyorum mesela. "Alpay ben her şeyi göremiyorum" diyor. Her şeyi görmek istiyor. Gerçekten çok acayip. Hoşça kal.

'uyudum sandıydım gece
içimden geçmiş"
- Sinan Oruçoğlu, 'Çirkin
Ağacı'ndan

ÇAY DİN OLSAYDI...

- Hemen 'spiritüel yeşil çaycılar' devreye girerdi...
- İnce belli bardak dışında çay içenlere 'dinsiz' diyenler çıkardı...
- "Çaya inanmıyorum ama bir kahvaltı var!" diyenler muhakkak olurdu...
- Sırf çaya tepki olsun diye çaya dadananlar belirirdi...
- İnanç turizmi sektöründe Rize, Konya'dan liderliği tek golle alırdı...
- Sırf gıcıklık olsun çay bardağında inadına rakı içenlere raslanırdı...
- Başkasının demlediği çayı içmeyen güvensiz, illa ki can sıkardı...
- "Ben de inançlıyım ama buzlu çaycıyım" diye hizipçilik yapan da eksik olmazdı...
- Başlamak için yanında poşet çay gezdirip duran da mevcut kapsamına sızardı...
- "Ömrümde içmedim, tadını bilmem!" diye

gereksiz gubaran da ortaya fırlardı...
(Bu vesileyle Çay'ı ülkemize kazandıran Sayın Zihni Derin'i saygıyla anıyorum.)

HAYAT-SANAT DENGESİ...

Bu resim, Haida Kabilesi Reisi'nin, önünde üç direği olan evinin bir modeli. Burada birbiri üzerine bindirilmiş maskelerden başka şey göremiyoruz ama direk denen nesne, yerlilere kabilenin eski bir efsanesini resimlerle verir. Bize efsane de simgelenişi kadar garip ve tutarsız gelebilir ama yerlilerin kafa yapısının bizden farklı oluşuna da şaşmamamız gerekir:

Bir zamanlar Gwais Kun kentinde, sabahdan akşama kadar yatakta pinekleyen bir genç varmış. Kaynanası, genci azarlamış. O da utanıp evden kaçmış. Bir gölde yaşamağa, insan ve balina yiyerek karnını

Haida kabilesinin reisine ait bir konut modeli, kuzey batı Amerika Kızılderilileri

doyuran bir canavarı öldürmeğe karar vermiş. Büyülü bir kuşun yardımıyla, ağaç kütüklerinden tuzak hazırlamış. Üstüne de yem olsun diye iki çocuk asmış! Canavarı yakalamış. Canavarın

derisini giyip balık avlamağa koyulmuş. Avladığı balıkları da kendisine karşı onca haşin davranan kaynanasının eşğine hiç sektirmeden bırakmağa başlamış. Kadın, bu beklenmedik armağanlardan o denli hoşlanmış ki, sonunda kendisinin güçlü bir büyücü olduğuna inanmış. (Aniden havaya girmek) Nihayetinde genç adam, kaynanasına tüm hakikati anlatınca, kadın öyle utanmış ki utancından ölüvermiş...

(Ortadaki kazığın üstünde hikayenin bütün kahramanlarının resmi yer alıyor. Girişin altındaki maske, canavarın yediği balinalardan biri. Girişin üstündeki büyük maske ise canavarın kendisi. Hemen sonraki, talihsiz kaynananın figürü...)

KARŞILAŞTIRMALI EDEBİYAT

"Karşılıksız aşk, güçsüzdür."

-Frederich Nietzsche

"Ya sev beni ya ver ben, Ben seven biriyim."

-Orhan Gencebay

birinci eski

Dipnotlar, Ah lan dipnotlar!

*Ruslar, Polonyalıların kibirli olduğuna inanırlar.

Dipnotlar

Yok dibi

Saklar minik hakikati:

*Sonya, Sofya'nın küçükler için söylenen biçimi.

Okuyanı az

Yolluk satırlar,

Takdim ederler Jançık'ı:

*İvan isminin hem Ruslar hem de Fransızlar için ortak söylenişi.

(Reçeteleri okunaklı, hikayeleri dokunaklı Anton Çekov'un aziz ruhuna selam diye)

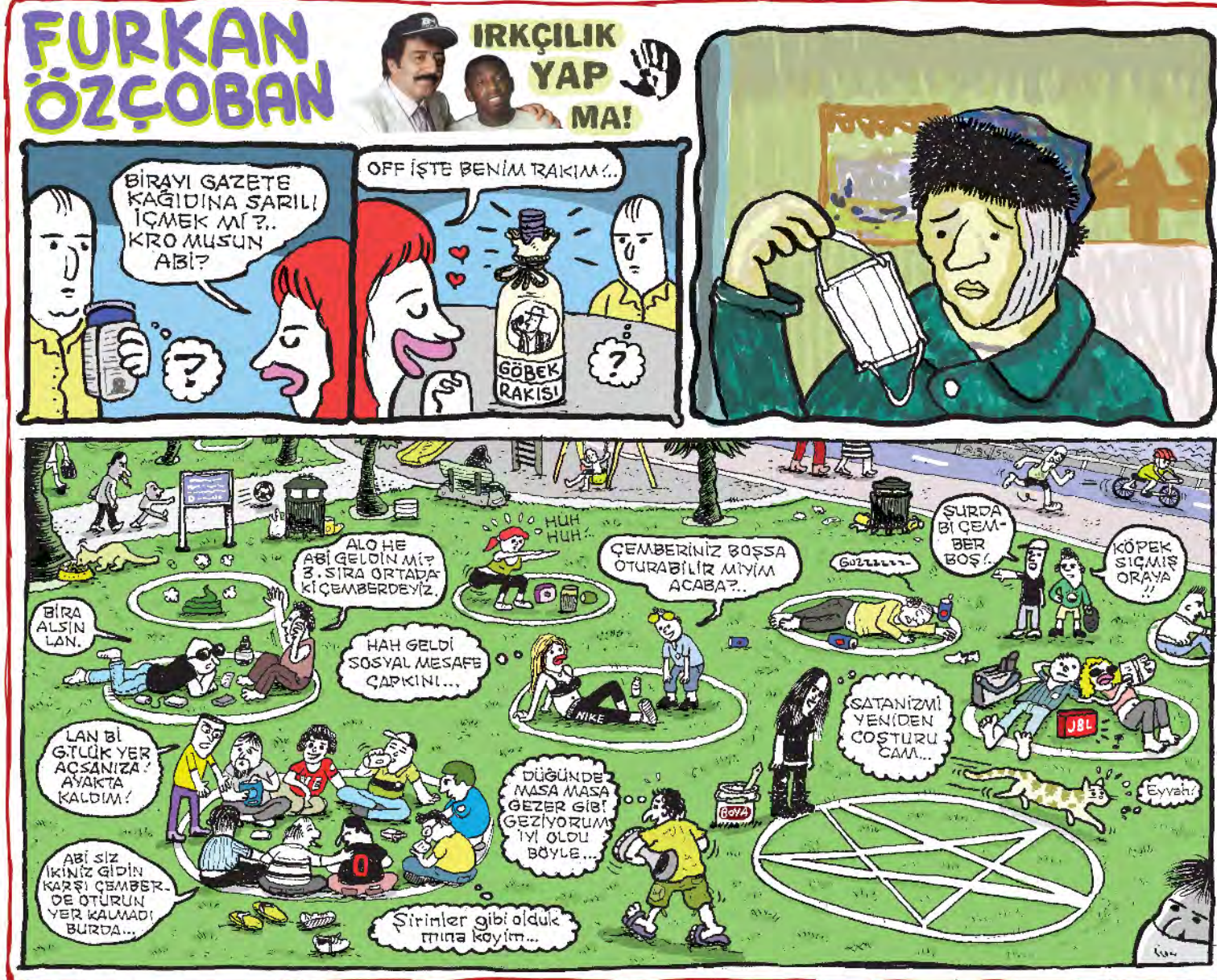
Mustafa Satıcı

KAÇIRANLAR İÇİN UYKUSUZ SETLERİ

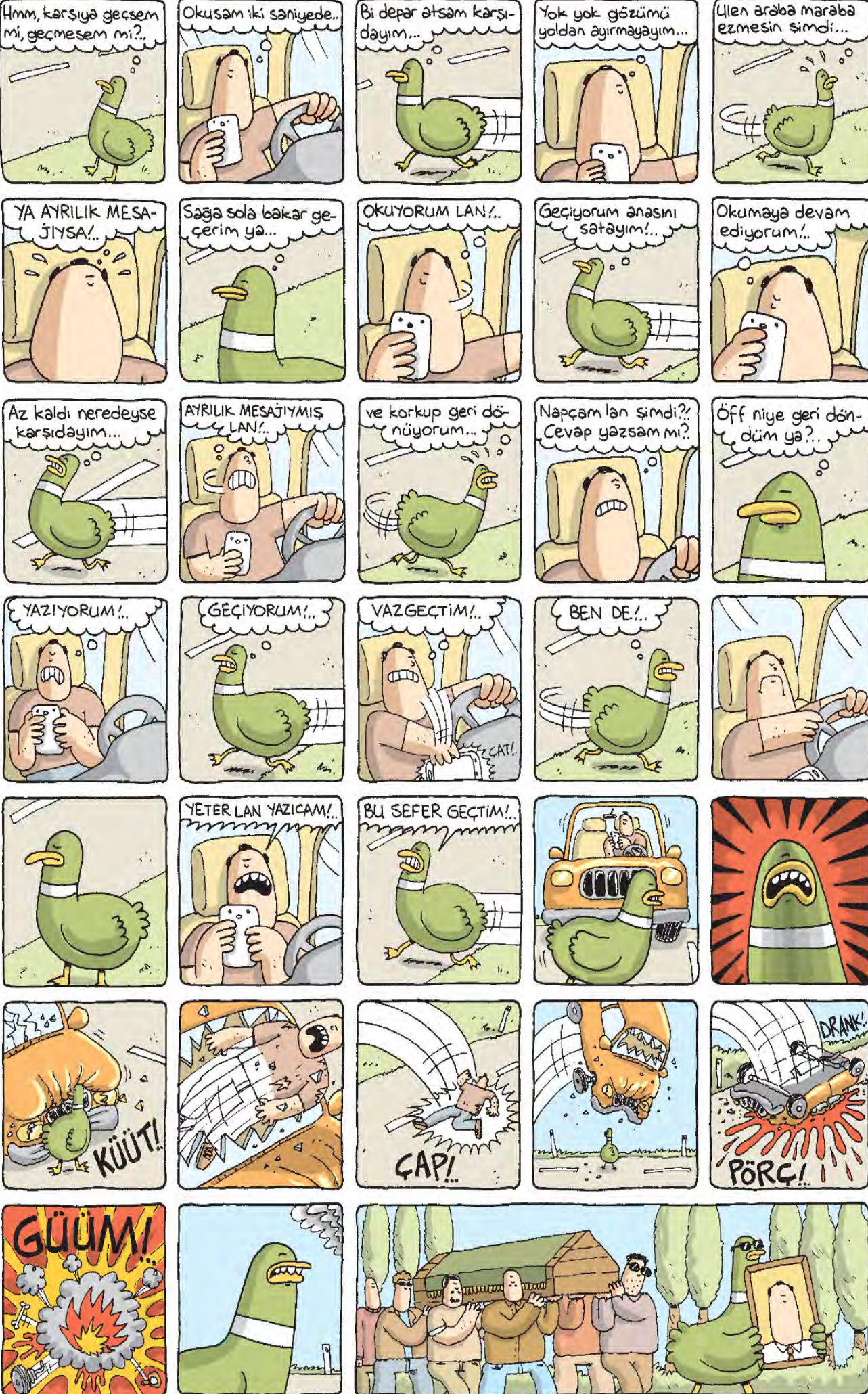

Bayilerde, Marketlerde ve Kitapçılarda
www.uykusuzdukkkan.com.tr

KARARSIZ BÜLBÜLLER

►NİSAN HAKAN◄

ÖYLE YA?

Babaannem çok kaliteli yaşlandı. Ömrünün sonuna kadar ne yediğinden eksik kaldı ne sigarasından. Ölüm haberinin, 93 yaşında olmasına rağmen tüm aileyi çok ettiğini hatırlıyorum. 'Daha geçen hafta ağaca çıkıyordu, nasıl olur?' dediler arkasından. Yaşı epey ilerlemesine rağmen, köy mamulleriyle beslenip köy havası solumaktan dinç kalmış bünyesiyle ağaçlara çıkıp meyvelere dalabiliyordu. Bu hareketi ölümüyle birlikte efsaneleşti ve artık adının anıldığı çoğu muhabbette ufak da olsa değinilir oldu: '93 Yaşında ağaca çıkardı... Ağzında sigarası, peh...'

Babaannemin atletik yeteneklerini tartışacak değilim. Çıta'yı öyle bir yere koydu ki, herkes gıpta ediyor, onun gibi yaşlanabilmek istiyor ancak kendisinin son ağaca çıkış performansını canlı izleme şansı bulan biri olarak gurur duymakla birlikte yine de o kadar heyecana gerek yoktu demeyi tercih ediyorum.

Amerikan filmlerinden akla kazınmış bir manzaradır: Yaşlı ton ton kadın ağaçta kalan kedisini kurtarmak için ya itfaiyeden ya da bir süper kahramandan yardım bekler. Makbulü de budur. O kadın da belki mecbur kalsa kendi işini kendi halletmeyi en azından deneyebilir ama işin şovuna kaçıp daha büyük bir kriz yaratmaya gerek olmadığı için durup beklemeyi tercih eder, bir noktada yardım gelir, mutlu son.

Babaannemin ağacın tepesiyle derdi mahsur kalmış kedisinden kaynaklanmıyor. Köydeki vaşaktan bozma kedileri görseniz böyle bir şeyin söz konusu bile olamayacağını direkt anlırdınız. Sanıldığının aksine en ballı dutun izini sürmek için de çıkmıyor ağaca. Bence kendisi 'etenşir hor' dedikleri türden bir insan. 'Ben buradayım, bana bakın' demenin babaannemcesi: Dikkatleri üzerine toplamak, adından söz ettirmek için ağaca çıkmak.

Bir haftalığına maale köye gittiğimiz bir yaz. Günlerin çoğunu kuzenim Mert Can'la boş boş koşturmak, tavukları kovalamak, ineklere dokunup kaçmak gibi verimsiz ve şuurdan yoksun aktivitelerle öldürdüm; aktivite aralarında da yengemin bana nasıl yeneceğini bilmediğim endemik bir takım bitkileri sunduğu (Al, ye, kabuğuyla, ah böyle, ye) klasik bir köy tatilinin son akşam yemeğinin ardından, ağırlaşmış bünyelerimizi yaymış, bahçede çay içiyoruz. Tatil boyunca yenilen yemekler övülüyor, bol bol fotoğraf çekilip aile whatsapp gruplarında paylaşıyor. Ailenin büyük erkekleri yeni aldıkları arabalarından, kadınları geçen yaz evlenen kuzenimin gelinliğinden bahsediyor, sonra hep birlikte köy havası övülüyor. Bir ara geçen sene köye inen ayının videosu tableten izleniyor. Sonra bir fotoğraf, bir fotoğraf daha.

Tüm bu olağan akışın ortasında babaannem fotoğraf sırası geldiğinde profesyonel bir tavırla kadrja dahil olup çekim bittiğinde eski pozisyonuna geri dönüyor. Vakıf olmadığı aygıtlar kullanılarak hızla değiştirilen ilgi odaklarını takip etmeye çalışmak yerine donuk ve sessiz bir şekilde oturup, sabırla beklemeyi tercih ediyor.

Ve herkesin artık fotoğraf ve videolardan sıkılıp teknoloji bağımlılığı özelleştirmesine başladığı, yapılan şakaların yavaş yavaş tekrara düştüğü anlardan birinde babaannem bombasını patlatıyor: 'Dut yer misiniz?'

'Dut yok ki babaannem canın dut mu çekti'
'Var... Ağaçta duttan bol ne var' Basıyor kahrkaha'yı. 'Öyle ya?'

Şaka çok iyi olmamasına rağmen tazeliyle bütün masayı aldı. Babaannemin ağaca çıkmak için yolunu yaptığını anlayan amcam dışında herkes gülüyordu.

Kısa süre içinde durum anlaşıldı ve masanın bir kaç yerinden ağacı sallayıp düşenleri yemek gibi akılcı ancak hakikatten bi haber saf teklifler gelmesine rağmen, zaten zor işiten babaannem bunların hiçbirini dinlemeyip çoktan ağaca doğru hareket etmişti bile.

Bu noktada her şey çok hızlı gerçekleşti. Babaannem ağacın yanına varır varmaz, gerçekten çevik bir hareketle gövdeden uzayan ilk kalın dal parçasına doğru hamlesini yaptı. Artık tek eliyle dala tutunmuş, tek eli boşta, tırmanışına başlamadan hemen önce, birilerini yaşadığı büyülmüş ormana davet eden mistik bir karakter misali gülen gözlerle son bir defa bize bakıyordu. Az sonra hepimiz ağacın altında toplanıp babaannemin düşebileceği noktaları tuttuğumuzda kendisi çoktan üst dalların arasında konuşlanmıştı. Şimdi bizden dutların konumu konusunda direktifler bekliyordu.

Yavaş yavaş kararar hava, babaannemin iştihne problemi, kimsenin gerçekten dut yemeyi o kadar da istememesi gibi faktörler direktif iletimini zorlaştırıyordu ancak yine de emeğe saygıdan ritüeli gerçekleştirdik ve 'arkanda babaanne bak hemen kapkara of of of!' sesleri köy semalarında yankılandı. Az sonra yine son derece atik hareketlerin ardından son hamlesinde amcamdan yardım alarak ağaçtan inen babaannemi hep birlikte alkışladık ve masadaki yerimizi aldık.

Şimdi ne yeni alınan arabalar, ne gelinlikler ne de köye inen ayıdan bahsedilebilirdi. Babaannem oyunu kendi kuralına göre oynayıp gündem olmayı başarmıştı. Arkasına yaslanıp bir keyif sigarası yaktı. Masada oluşan derin sessizlik, dutları sudan geçirip gelen yengemin sesiyle bozuldu: 'alın, dut yeyin.'

ÖZER AYDOĞAN

* GÖRÜŞÜP AYRILCAZ İŞTE ZORLAMA!

* BENİM İŞİ HALLETCEKTİN?
** DAHA BECEREMEDİM BEN ONU

* YILLARDIR GÖRÜŞMİYÖRÜZ, ŞİMDİ SEVGİLİNİN
SENİN HAKKINDA BİLMEDİĞİ Bİ ŞEY SÖYLEMİYİM.

* ANNEMLERİN YANINA GİDELİM
** BENİM DE Bİ AİLEM VAR!

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Haziran'da kiraz dalı / çocuklar uzansın diye/
yere doğru/ eğilir"

Arif Damar

İKİNDİ

Kapalı perdelerde güneş. (kesik kesik kıpırdayan kumru başı gölgeleri) Cadde cıvı cıvı. (Antalya) Eski zamanlardan da mı kalabalık sanki? İlk maskeliyi görmek için biraz bekliyorum. (perdenin aralığından) İşte geçiyor. Burnu bile kapalı. (nizami) Hayret. Karşılaşıp öpüşen yeniyetmeler. Üçlü beşli gruplar. İlk günler çene altında siyah bir maske falan da oluyordu bir kısmında. O da kayboldu.

Çok çok nadir artık.

"Binüçyüzsekseniki" kişi ölmüş. Brezilya'da. Son yirmidört saatte...(1382) İki ay öncesinin haberi değil. Dün olmuş. Bini aşkın son nefes...

"İnsanların 'hayattan daha fazla' istediği şeyler vardır, ölümden daha fazla nefret ettiği şeyler de..." demişti büyük Çinli bilge Mensiyüs. "Kapalı kalmak" tan, "ölüm" den daha fazla nefret edilmeye başlandı. Demek. Uzun sürmüş ölüm tehdidinin aşınması... Eprimesi... ("Tahammül mülkü"nün yıkılması da...) Suriyeli arkadaşım ile konuşmuştuk. O günlerde. İç savaşın ilk zamanları... Evde mahsur kalmışlardı. (tek katlı) "Nasıl dayana biliyorsunuz?" diye sormuştum. İnternetleri henüz kesik değildi.(msn'den mi konuşuyorduk? Skype belki) İlk bombardımanlarda ablasıyla hızla koşup masaların altına falan saklanıyorlarmış. (yaşlı annelerini Şam'a kardeşinin yanına göndermişlerdi-mevcut idare ile bir sorunları yoktu--) Dizleri titreye titreye. İki bina ötede yanan binalar. Kurşun sesleri... Gecenin karanlığı... Cesetler. "Sonra alışıyorsun" demişti. Bomba sesleri de gelse, füzeler müzeler... ne olursa olsun hiç oturushlarını bozmadan, kıpırtısız kağıt oynamaya devam ediyorlarmış.

Zaman makinası diye bir şey yokmuş. Meğer. Kesin belli oldu. (bu uğursuz vesile ile) Delilli. ispatlı hem. Yazık. Gelecekte geldiklerini iddia edenlerden hiçbiri (bir teki olsun) bu korona işinden söz etmedi. Etmemişti. (İma dahi...) Pis yalancılar sizi. Yok "İkibinotuz'dan geldim, ikibinyirmiiki'de şunlar şunlar olacak, ikibinyirmidörtte aids'e aşı bulunacak, sonraki yıl da Mars'a..." Okumuştum.

Zaman makinası diye bir şey yokmuş. Meğer. Kesin belli oldu. (bu uğursuz vesile ile) Delilli. ispatlı hem. Yazık. Gelecekte geldiklerini iddia edenlerden hiçbiri (bir teki olsun) bu korona işinden söz etmedi. Etmemişti. (İma dahi...) Pis yalancılar sizi. Yok "İkibinotuz'dan geldim, ikibinyirmiiki'de şunlar şunlar olacak, ikibinyirmidörtte aids'e aşı bulunacak, sonraki yıl da Mars'a..." Okumuştum.

Arif Damar 1925-2010

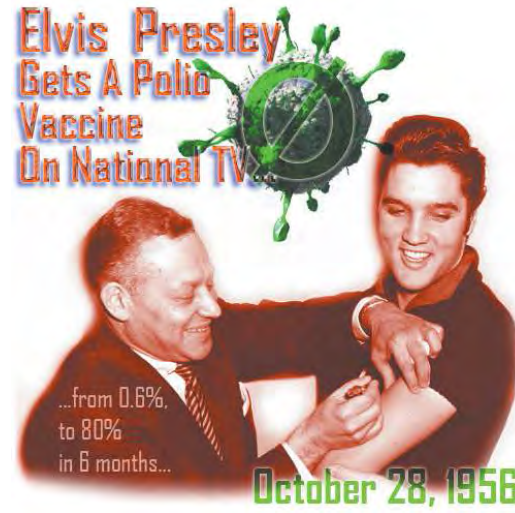
(olmayan şeyin olmayışı, "olmayacağı" nasıl ispat edilir, imkansız başardınız--neyse ki "noel baba"nın yokluğu henüz ispata muhtaç--hâlâ--) "Aids aşısı dedim de, nasıl bir hevesle bu yeni (kovid 19) aşığı bekliyorum.

Salgın diye sadece Aids'in adı var. Ondan söz ediyorlar. Rezil şeyler sizi... "Olmaz, makinanın yerini gösteremem, bulursanız dönemem"ler, bilmemneler... "Geleceğe Dönüş" serileri dahil onca filmi de mundar ettiniz.

(olmayan şeyin olmayışı, "olmayacağı" nasıl ispat edilir, imkansız başardınız--neyse ki "noel baba"nın yokluğu henüz ispata muhtaç--hâlâ--) "Aids aşısı dedim de, nasıl bir hevesle bu yeni (kovid 19) aşığı bekliyorum.

(kara sevdalı bir sevgili gibi) Çok şaşıyorum. Kendime. İlk okuldayken söyleselerdi. "Böyle böyle olacak, aşı olmak için... sen..." Nasıl tedirgin olurduk. Nasıl ürperirdik. Bir söylenti çıkardı önce. O pis söylenti: "Aşıclar gelmiş!" Birden karnımın içinde bir yer ağrımaya başladı. "Yalan atma" "Valla bak iki B" ye girmişler" Yukarı bakardım. "ne olur yalan olsun" Koridorda bir an, bir sınıfa hızla giren hemşirenin elbisesinin parıldayan beyazı... Uzaktan çocuk ağlamaları... Olacak mı o ses; Tekrar; ("Aşıcı geldi!")

Balkonumun müdavimi kumrular. Serçeler... Ekmek ufalıyorum, sularını tazeliyorum falan. "Ne güzel kuşlara iyilik yapıyorum duygusunun en ufak bir kırıntısına, zerre izin vermez öyle bir güzellikte, zerafette, öyle bir o kırıntıları galeyayışları, su içişleri, yan yan bakışları, ürkek ürkek yürüyüşleri, havalanışları var ki... İyilik etme tatmini matmini bi yana, bayaa bi borçlu çıktığı hissediyorum. Seyrederken... (Sanki kandırıp bir şeylerini çalmışım--ucuza kapatıp--"uçan kuşa borçlu olmak") (zaten öyle iyilik mi olur, oturup seyredebileceğim, uygun zamanı ayarlayıp o kapları...)

Mensiyüs MÖ 372-MÖ 289

Herneyse, yazıyı bir alıntıyla, (daha doğrusu iki) bitiriyorum; "Testinin yararlılığı, boşluğundan, boş olmasından gelir. Kendini her şeyden boşalt." "Olduğumun beni terk etmesine izin verdiğimde, olabileceğime ulaştım"

Lao Tzu

(yaa, bir daha öyle ona buna kolayca "boş adam" "boş işler" falan demeden önce...)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Amerikan Baharı

Günlerdir Amerika'daki gösterileri izliyoruz. Korona şeysi yüzünden artık işleri erken bitiriyoruz, allah bilir dergi

basılana kadar birinin daha aklına gelir Amerikan Baharı lafı, ben de keriz gibi o sivri zekâlıyı taklit etmiş gibi olurum ama ne yapayım işler böyle.

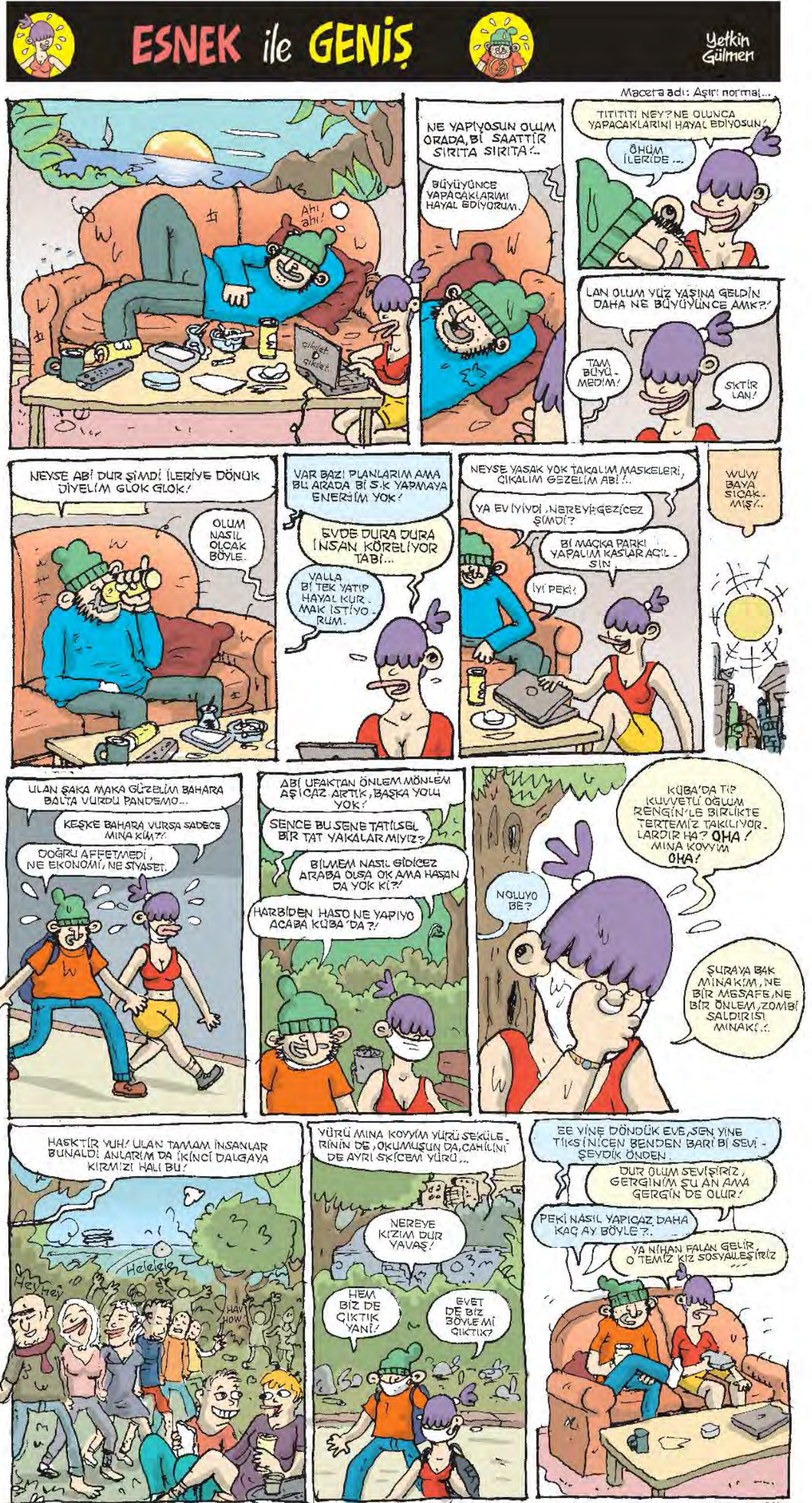
Biliyorsunuz Arap Baharı, Arap dünyasında diktatörlüklere karşı ayaklanan halkın gösterilerine verilen isimdi. Diktatörlüğe karşı ayaklanan örgütsüz halkın tepkisi yine mevcut diktatörlüğe karşı ama çoğu o diktatörlüklerden daha beter, daha faşist ve daha despot örgütler tarafından bir araç olarak kullanıldı: Mısır'da diktatörü devirdiler, yerine Katar gibi meymenetsiz, kokuşmuş ve hırsız rejimlerin desteğiyle başka biri geldi. Sonra Suudlar ve Birleşik Arap Emirlikleri gibi başka kepaze rejimlerin desteklediği biri de onu devirdi. Halkın az biraz hayrına tek değişim Tunus'ta, onu da çok dillendirmeye çekiniyor insan allah muhafaza nazar mazar değer diye.

Tabii Arap dünyasının devrimini "Arap ne anlar devrimden," diyerek beğenmeyen de oldu ya, onların ırkçılığı olmasa, belki daha gür çıkardı "Abi bir saniye, mide bulandırıcı diktatörlüklerin, köleliğin hüküm sürdüğü, ayrımcılığın bayrağını en önde sallayan emirliklerin, krallıkların desteğiyle devrim zor, az uyanık olmak lâzım," diyenlerin sesi.

On yıl sonra Amerika'da esmeye başladı benzer bir rüzgâr. Tabii orada devletin en büyük şansı, sokağa dökülenleri destekleyen Arap diktatörler, Amerika ve Rusya gibi, askeri üsleri üzerinden hükümet birliklerini ya da muhalifleri bombalayacak büyük ülkeler olmaması. Tabii sahada da herhangi bir politik mücadeleyi yönlendirecek, 1917'nin Bolşevik Partisi, Arap Baharı'nın islamcı ihvanı gibi bir örgüt de yok. Bu yönüyle Gezi'ye benziyor: Milyonlarca insan sokağa döküldük ama Türkiye'deki hiçbir siyasi örgüt böyle bir şeye hazır olmadığı için en başta onlar afalladı. Ama neticede doğulu, "yaptıklarımıza babamız kızmasın," diye büyümüş bir halk olduğumuz için öyle dükkan yağmaları, mağazalara dalıp telefon laptop çalmalar falan olmadı. Ha kamu malı zarar görür, ama hepsini üst üste koysanız dolar üzerinden geçiş garantisi verilmiş herhangi bir götü boklu yolun zararı etmez. Ayrıca kamu malı diye tepinmek de anlamsız, kamu sokaktaydı zaten. (Zamanla anlamı unutulmuş kavramlardır kamu: Bildiğin bizim kamu, hani "kamuoyundan" aklınızda kalsın, kamuoyu bizim oyumuz işte, mal müdürlerinin, bakanlık müsteşarlarının tapu kadastro müdürlerinin oyu değil.)

Buradan Amerika'daki gösteriler için "ilk üç gün destekledim ama sonra işin rengi değişti," dediğimi falan zannetmeyin. Tamamen tüketerek varolmak dayatılmış bir toplumun bazı fertlerinin ilk fırsatta mağaza yağmalaması çok da şaşırtıcı değil. Ayrıca işi gücü bırakıp 5. Caddedeki butiğin yağmalanmasını Türkiye'den dert etmek de bir garip, butiğin sahibi dert etmiyor bu kadar, hepiniz mi butiği sigortalayan şirketin hissedarisiniz anlamadım ki?

Ama işte Amerikan Baharı, tıpkı "amerikan mutfağın" küçük, "amerikan kapının" ince, "amerikan bilardo'nun" hızlı olması gibi kısa sürecek, şöyle bir esecek sadece. Dedim ya, orada vekalet savaşı yürütecek başka devletler, sahada dört bir yanda aktif siyasi bir örgütlenme, demokrasi getirecek başka bir Amerika falan yok. O da Amerika'nın şanssızlığı işte.

Bir Düşün Daha

Ankara'da, en meşhur kokoreççilerin bulunduğu caddedeyim. Karşı kaldırımda Yağmur Abla yere çökmüş, ağlıyor. Aramızdaki 10 yaş farka rağmen çocukken platonik aşkımdı. Şimdi gelinlikler

içinde ağlıyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Damatlık da başkasının üzerinde. Gece yarısı olmasına rağmen cadde tıka basa dolu, Yağmur Abla'nın ağlamasını duyamıyorum. Onun yerine tezgâha vurulan bıçaklardan gelen geleneksel kokoreç ritmi, tık tıkı tık tıkı tıkı...

'Erkek tarafı'ndan arabası olanlar takıları çalan hırsız aramaya çıkıyor. Bana erkek tarafının hepsi aynı kişiymiş gibi geliyor. Düşünlerde ait olmadığım tarafın yüzlerini bir türlü ayırt edemiyorum. Henüz tanışmadığımız insanlarla bu kadar samimi olmamıza karşı evrimsel bir tedbirdir belki. Kulis yapan uzak akrabalar sepetlenip iki tarafın 'yakınlarıyla' kriz yönetimi için tekrar düşün salonuna giriyoruz. Biraz önce remix'li Türkçe pop eşliğinde coşku dolu dakikalar yaşanan salonda şu an matem havası hâkim. Dört tarafı PVC ile çevrili, kır düğünü konseptli bir salondayız. Kira dair tek motif yerlerin çim olması. Salonun bir yanında kokoreççiler öte yanında Cumhurbaşkanlığı Sarayı. Bir yer kır değilse, kır değildir. Hem doğayla hem şehir planlamasıyla inatlaşırsanız böyle uğursuzluk getirir işte.

"Çok esmer bir çocuk dolaşıyordu salonun önünde." diyor, yoğun votka tüketiminden kızarmış eniştem. Muhafazakâr olduğunu düşün boyu çeşitli fısıltılar ve imalarla öğrendiğimiz erkek tarafı rahatsız olmasın diye

sarhoş eniştem ortamdan uzaklaştırılıyor. "Esmer çocuk, esmer çocuk..." diye sayıklayarak hırsızın kimliğine dair teorisini dile getirmeye devam ediyor. Küçük halam kocasının yarattığı gerilimi kırma refleksiyle "olan oldu, nasıl bulabileceğimizi düşünelim." gibi bir cümleyle süreye oynuyor. Ziraatçı amcam (evet ayırt edici özelliği bu), "takıların nereye koyulduğunu bilen biri olabilir." diye nifak tohumu ekim işlemlerini başlatıyor. Babama "önemli olan can sağlığı" hatırlatmasını yapmak düşünüyor. Böylece kriz anında başvurulmuş bütün söylemler sırayla dile getirilmiş oluyor. Dış düşman vurgusu, çözüm odaklı düşünme, iç düşman şüphesi ve barış... Ortam karakterler üzerinden politik alegori yapmaya çok müsait. Kalemi kuvvetli bir yazar, mesela Marcel Proust, buradaki her detaydan beşer sayfa anlam çıkarırdı. Bunu bilmek bende baskı yaratıyor ister istemez, muhtemelen beceremeyeceğim. Kısa süreli sükûneti Kırmızı Eniştem bozuyor yine, "Sarayı koruyacağız diye her köşe başına polis dikmişler ama halkı korumaya gelince üç maymunu oynuyorlar, çoktan evine varmıştır esmer p*ç kuruşu." Günümüzde politik açıdan bu kadar doğru başlayıp bu kadar yanlış biten bir cümle kolay kolay duyamazsınız.

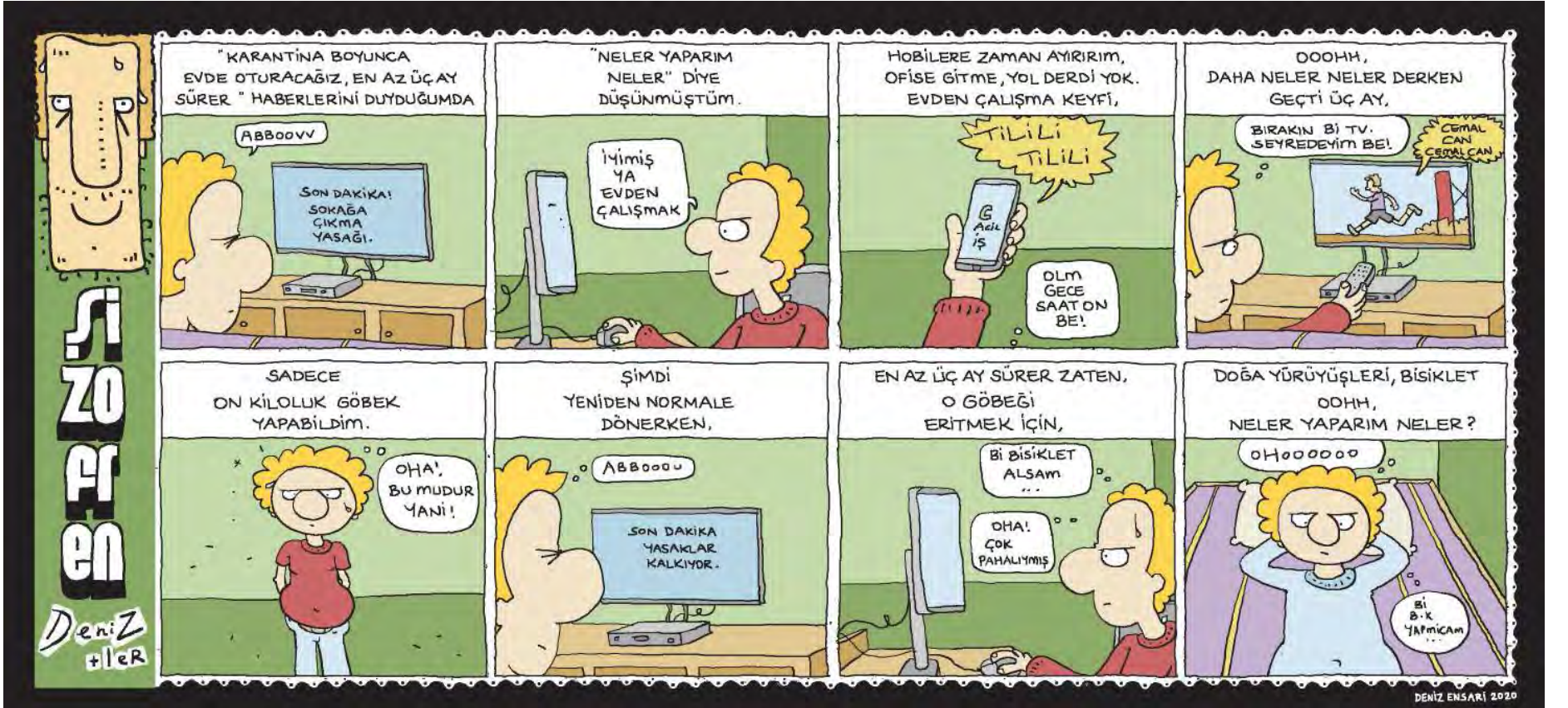
7 yıldır gecemi gündüzümü sinemaya harcadığım için benden takı töreninin videosunu çekmem istendi. Düşünden sonra izleniyormuş 'kim, ne taktı?' diye. Bu kırıncı teklifi sert bir dille reddettim. En sevdiği yönetmen Stanley Kubrick olan arkadaşım Çağlar'a pasladım. Çağlar, kaşeyi duyunca çok sevindi, *Shining*'i çeker gibi çekti takı takan amcaları, teyzeleri. Kameraman olmayı reddettiğim için şu an pişmanım. Takıların çalınmasıyla birlikte, arkaya *hapçı müziği* koyup İç Anadolu'dan 'kriminal hakikat'lere dair bir belgesel çekme fırsatı kaçtı. Bunun yerine düşün boyu hiç eğlenmeden karanlık bir köşede ucube gibi oturup enişteme masa altından votka doldurdum. Tek tesellim bulunduğumuz konumlar itibarıyla Çağlar ile idoli Kubrick arasındaki farkın, benle Proust arasındaki farktan daha fazla oluşuydu. Proust da sessiz, sakın biriyim. O da düşünlerde bir köşede ucube gibi oturuyordur. Gerçi belli de olmaz, düşünün başında içe kapanık mühendis kuzenimi gözümde kestirmiştim, uyumlu insanlar dans ederken biz bir köşede yabancı dizilerden

konusuruz diye düşünmüştüm. Ama şimdi cüretkâr dans figürleriyle düşünün gözbebeği oldu. Bu konuda yanılmaktan bıkmadım. Hayatım benim gibi sandığım insanların göbek atmasını izlemekle geçti.

"Bir düşün daha yaparım ben canım kızıma." dedi Yağmur Abla'nın babası. Hiç destek görmedi. Belli ki kimse çiftimizi ikinci takıyı takacak kadar sevmiyor. Yağmur Abla'nın hıçkırıkları şiddetlendi. Serpil Yenge, sanki yarım saat aralıksız ağlanmıyormuş gibi, özel işlemeli bir mendil uzattı yeğenine. Yengemi birazcık tanıyan herhangi biri bütün bu kaosu bıyık altından gülerek izlediğini görebilirdi. Gerçi emin de olamadım günahına girmek istemem. Proust olsa emin olmadan böyle bir şey demezdi. Ama bir bıyık altı gülüş var gibi gerçekten. Anatomik bir şey mi yoksa yengemin kötücül duygularına giden bir patika mı onu kestiremiyorum sadece. Buna üzülecek değilim, benden büyük bir yazar olmayacağı gerçeğiyle barışalı çok oldu. Yıllardır her aile buluşmasına keskin gözlemler yapma niyetiyle gider ama amcamın bir şakası, ikram edilen bir tatlı derken gündelik akışa kendimi kaptırıyorum. Bilmiyorum belki de o 'büyük yazarlar' gibi içten pazarlıklı olmadığım için eşimi dostumu röntgenleyemiyorum, ruhlarının derinliklerine inemiyorum.

Haber geldi, hırsız takılarla birlikte yakalanmış. Damat hemen takı torbasını kontrol etmeye başladı. 26 yıllık akrabalarımı bir düşünlük vakitte benden daha samimi olmayı başaran arkadaşım Çağlar "isterseniz takı videosunu projeksiyona yansıtabiliriz" dedi. Düşün sırasında gelin ile damadın bulanık fotoğraflarının slayt olarak gösterildiği perdede dünyanın en sanatsal takı takma törenini izliyorduk. Çağlar'ın *zoomları*, *dollyleri*, *panları* eşliğinde takılan takılar ile torbadakiler karşılaştırıldı. Kubrick de Çağlar gibi kötü gün dostu değildir muhtemelen.

"Kokoreççilerin kamerasından görmüşler çocuğu. Devriye gezen bir araç yakalamış. Kaçayım derken duvardan atlamış, bacağı kırılmış." Yağmur Abla saatler sonra ilk kez gülüyor. Eniştem sızmadan önce soruyor, "Esmer miymiş?"

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 10 HAZİRAN 2020 | Sayı: 665

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

